

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-191/16

**Romano Pesciotti
proti
Zvezni republiki Nemčiji**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Landgericht Berlin)

„Predhodno odločanje – Državljanstvo Unije – Člena 18 in 21 PDEU – Izročitev državljana države članice, ki je uresničeval svojo pravico do prostega gibanja, v Združene države Amerike – Sporazum o izročitvi med Evropsko unijo in to tretjo državo – Področje uporabe prava Unije – Prepoved izročitve, ki velja zgolj za nacionalne državljane – Omejitev prostega gibanja – Utemeljitev na podlagi preprečevanja nekaznovanosti – Sorazmernost – Podatek države članice izvora državljana Unije“

Povzetek – Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 10. aprila 2018

1. *Državljanstvo Unije – Pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic – Zahteva, ki jo na državo Unije naslovi tretja država in ki se nanaša na izročitev državljana Unije, ki je državljan druge države članice in je v prvi državi članici izvrševal svojo pravico do prostega gibanja – Zaposilo za izročitev, izvršeno v okviru sporazuma EU-ZDA o izročitvi – Položaj zadevnega državljana, ki spada na področje uporabe prava Unije*

(člena 18 PDEU in 21 PDEU)

2. *Državljanstvo Unije – Pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic – Zahteva, ki jo na državo Unije naslovi tretja država in ki se nanaša na izročitev državljana Unije, ki je državljan druge države članice in je v prvi državi članici izvrševal svojo pravico do prostega gibanja – Zaposilo za izročitev, izvršeno v okviru sporazuma EU-ZDA o izročitvi – Prepoved izročitve, določena z nacionalnim pravom države članice, ki odloča o zaposilu, ki velja zgolj za nacionalne državljane – Dopustnost – Pogoji*

(člena 18 PDEU in 21 PDEU)

1. Pravo Unije je treba razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari – v katerem je bil državljan Unije, v zvezi s katerim je bilo izdano zaposilo za izročitev v Združene države Amerike, zaradi morebitne izvršitve tega zaposila prijet v državi članici, ki ni država, katere državljan je – položaj tega državljana spada na področje uporabe tega prava, če je navedeni državljan uresničeval svojo pravico do prostega gibanja v Evropski uniji in če je bilo navedeno zaposilo za izročitev izvršeno v okviru Sporazuma o izročitvi med Evropsko unijo in Združenimi državami Amerike z dne 25. junija 2003.

(Glej točko 35 in točko 1 izreka.)

2. V primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari – v katerem je bil državljani Unije, v zvezi s katerim je bilo v okviru Sporazuma o izročitvi med Evropsko unijo in Združenimi državami Amerike z dne 25. junija 2003 izdano zaprosilo za izročitev v Združene države Amerike, zaradi morebitne izvršitve tega zaprosila prijet v državi članici, ki ni država, katere državljani je – je treba člena 18 in 21 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da zaprosena država članica na podlagi ustavnopravne določbe razlikuje med svojimi državljani in državljani drugih držav članic ter da to izročitev odobri, medtem ko izročitve svojih državljanov ne dovoljuje, če je pristojnim organom države članice, katere državljani je ta državljani Unije, omogočila, da v okviru evropskega naloga za prijetje zahtevajo njegovo predajo, in če zadnjenavedena država ni sprejela nobenega ukrepa v zvezi s tem.

V zvezi s tem je Sodišče razsodilo, da je treba dati prednost izmenjavi podatkov z državo članico, katere državljani je zadevna oseba, da se organom te države članice po potrebi omogoči, da za uvedbo kazenskega postopka izdajo evropski nalog za prijetje. Tako mora država članica, v kateri je državljani Unije, ki je državljani druge države članice, in ki ji tretja država, s katero je sklenila sporazum o izročitvi, poda prošnjo za izročitev, obvestiti državo članico, katere državljani je navedeni državljani, in glede na okoliščine primera tej državi članici na njeno prošnjo predati tega državljani v skladu z določbami Okvirnega sklepa 2002/584, če je ta država članica na podlagi svojega nacionalnega prava pristojna, da zoper to osebo uvede kazenski postopek za kazniva dejanja, izvršena zunaj njenega nacionalnega ozemlja (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, točki 48 in 50). Čeprav je bila ta rešitev, kot je razvidno iz točke 46 sodbe z dne 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), uporabljena v okoliščinah, v katerih ni bilo mednarodnega sporazuma o izročitvi med Unijo in zadevno tretjo državo, jo je mogoče uporabiti v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem zaproseni državi članici na podlagi sporazuma EU-ZDA svojih državljanov ni treba izročiti. Te ugotovitve ne more ovreči trditve nekaterih vlad, ki so podale stališča, in sicer da bi bilo z dajanjem prednosti zaprosilo za predajo na podlagi evropskega naloga za prijetje pred zaprosilom za izročitev, ki ga izdajo Združene države Amerike, pravilo iz člena 10(2) in (3) sporazuma EU-ZDA – v skladu s katerim pristojni organ zaprosene države v primeru take kolizije določi državo, ki ji bo oseba na podlagi vseh upoštevni dejavnikov predana – v bistvu odvzet učinek. Možnost, da bi mehanizem sodelovanja, na katerega je bilo opozorjeno v točki 51 te sodbe, oviral zaprosilo za izročitev v tretjo državo z dajanjem prednosti evropskemu nalogu za prijetje, da bi bilo manj poseženo v uresničevanje pravice do prostega gibanja (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, točka 49), namreč ne velja samodejno. Da bi ohranili namen preprečevanja nevarnosti nekaznovanosti zadevne osebe za dejanja, ki so ji očitana v zaprosilu za izročitev, se mora evropski nalog za prijetje, ki ga lahko izda neka druga, in ne zaprosena država članica, nanašati vsaj na ista dejanja in mora biti, kot je razvidno iz točke 50 sodbe z dne 6. septembra 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), odreditvena država članica v skladu s svojim pravom pristojna za uvedbo kazenskega postopka proti tej osebi zaradi teh dejanj, tudi če so bila storjena zunaj njenega ozemlja.

(Glej točke od 51 do 54 in 56 ter točko 2 izreka.)